

LIBRIS

We know
books

Sorin Ovidiu Bălan

CIMITIRUL NEVACCINAȚILOR

Editura
Evenimentul
și Capital

Cuprins

Prefață.....	7
Prima întâmplare	15
Întâmplarea a doua	23
Întâmplarea a treia.....	53
Întâmplarea a patra.....	69
Întâmplarea a cincea.....	92
Întâmplarea a șasea.....	100
Întâmplarea a șaptea.....	109
Întâmplarea a opta.....	116
Întâmplarea a noua.....	132
Întâmplarea a zecea	151
Întâmplarea a unsprezecea	169
Întâmplarea a douăsprezecea	206
Întâmplarea a treisprezecea	214
Întâmplarea a paisprezecea.....	221
Întâmplarea a cincisprezecea.....	235
Întâmplarea a șaisprezecea	253
Întâmplarea a șaptesprezecea	264
Întâmplarea a optusprezecea	274
Întâmplarea a nouăsprezecea	281
Întâmplarea a douăzecea.....	286
Întâmplarea a douăzeci și una.....	293
Întâmplarea a douăzeci și doua.....	325
Întâmplarea a douăzeci și treia.....	329
Ultima întâmplare	338

Prima întâmplare

– Ești mult mai prost decât mine!

Oprise mașina la culoarea roșie a semaforului. Fără veste, auzise reproșul ei, șuierat de pe scaunul din dreapta, printre buzele subțiri dar senzuale ale femeii pe care o iubea nebunește de paisprezece ani, încăpățânându-se astfel să contrazică teoria nu știu cărui psihiatru, sau psiholog, sau biochimist, sau a tuturor la un loc, care susțineau că din punct de vedere al chimiei organismului uman, îndrăgostirea nu poate dura mai mult de trei-cinci ani. După aceea, izvorul umorilor care ne fac să iubim, seacă, și rămânem cu sufletul sterp, să respectăm convențiile sociale și cel mult, să ne plictisim în doi tot restul vieții, cu gândul că dacă tot am făcut copii, trebuie să-i și creștem împreună.

După ce-i făcuse reproșul cu prostia, tot fără nici un fel de prevenire, femeia sărise din mașină stârnind claxoanele celor care tocmai voiau să demareze, semaforul se făcuse verde între timp, și care au fost nevoiți să frâneze ca să o evite. Ba chiar, un șofer de pe o camionetă de transport marfă, îi strigase pe geamul deschis al cabinei: „Ce sari, fă, așa? Ți-a arătat-o și te-ai speriat?”

În acel moment, fără măcar să-și dea seama, pentru că nu l-a durut nimic, s-a îmbolnăvit grav și ireversibil. Încă mai stătea năuc pe loc la semafor și boala nou-căpătată începuse deja să muște crunt din el. Sau, mai corect spus, începuse să-l împingă, asemenea lamei unui buldozer, către pierzanie. Nu spre moarte, pentru că ar fi fost simplu și ar fi fost bine. Ca izbăvirea pentru un bolnav de cancer despre care apropiații spun că „se luptă cu boala”, dar care în realitate se chinuie cumplit, topindu-se de viu. Ci către pierzanie. În minutul următor, a coborât și el din mașină fără să mai ia în seamă claxoanele și înjurăturile celorlalți șoferi și a început să meargă năuc pe mijlocul străzii. Mașina a rămas, părăsită, în intersecție, cu portiera deschisă. Boala care tocmai îl lovise, mușca din el cu furie, cu fiecare moment care trecea. Îl durea în coșul pieptului și parcă plutea. Dar nu-i păsa.

A continuat să meargă o vreme pe jos, până când în față i-a răsărit o firmă scorojită, puțin strâmbă, pe care era zugrăvit un bou căzut cu picioarele în sus, peste care era scris: „La bivoulul tăvălit”. Iar dedesubt, cu litere de mână: „Bodegă”. Firma nu era pusă pe o clădire propriu-zisă, ci pe un fel de baracă din tablă ondulată, din cele care sunt folosite pentru a se amenaja în ele birourile și vestiarele muncitorilor pe șantierele de construcții. A intrat și l-a lovit direct în moalele capului o hărmălaie ascuțită, de glasuri dogite. Toți urlau, fiecare în legea lui, convins fiind că ceea ce spune el este foarte important, iar ceilalți rag numai prostii, ca bivoulul răsturnat de pe firmă. Nu erau scaune. Consumatorii stăteau în picioare, la mese lungi din lemn. Fiecare bea din sticla pe care o avea în față, de pe care nu-și luau mâna nici atunci când o lăsau de la gură pe tăblia udă, pentru că imediat ar fi rămas fără ea. Pe jos era rumeguș, iar la masa de lângă perete, un individ scund, îmbrăcat cu o haină care cândva fusese un sacou în carouri, pe cap cu o șapcă proletară în trei colțuri, ca a lui Lenin, se pișa în rumegușul de sub masă cu o figură satisfăcută, nepăsându-i că-i stropește pe pantaloni pe comesenii de lângă și din fața lui. În capătul mesei, tot fără să-i pese că era stropit de Leninul cu sacou în carouri, un individ uscățiv, cu fața pământie și obrajii atât de supti încât i se cunoșteau dinții prin piele, încerca să cânte cu voce hârâită, de tuberculos, o melodie târăgănată, de pușcărie:

„Vinde tată, pălăria
Și plătește pușcăria,
Vinde și televizorul
Și plătește procurorul,
Mamă, vinde rochia vișinie,
Să mă scoți din pușcărie“!

Nu prea-i ieșea, așa că a încercat altceva, mai săltăreț, tot fără să fie băgat în seamă de ceilalți:

„De-aș avea neic-o putere
Te-aș face o tabachere
Tabachere cu tutun
Să pot la piept să te pun
Tabachere cu capac
Să te țin la piept cu drag.”

După care a răs tâmp privind în jur, în speranța că de data asta îl auzise cineva. Nici acum nu-l ascultase nimeni.

Barmanul, un individ cu o mutră de vulpe, cu doi ochi aproape oblici care îți dădeau senzația că are fața ascuțită spre bărbie și un nas subțire ca un cioc de pasăre, de cum l-a văzut intrând, expert, l-a etichetat din prima. Nu era dintre clienții obișnuiți, boschetarii care dormeau în parcul păraginit din fața gării și imediat ce prindeau un bănuț alergau să-l bea la „La bivoulul tăvălit”. Se vedea după îmbrăcăminte că era altceva, dar mai ales după figura rasată, cu gura bine conturată de buze groase, cărnoase și senzuale și ochelarii fini, cu rame galbene, probabil de aur. Expresia pe care o avea pe față o cunoștea foarte bine: Părăsit! S-a întrebat, așa cum făcea de fiecare dată când vedea un astfel de client: „De ce dracu’ toți părăsiții ăștia se îndreaptă întotdeauna către gară. Poate că în mintea fiecărui om zace latent asocierea dintre tren, calea ferată și sinucidere. Toți să fi citit Anna Karenina?” Sau gara și trenul însemnau plecarea. Ruperea de trecut. Pentru el, era foarte bine că se îndreptau către gară, cu sau fără să fi știut de Anna Karenina. Apariția unui astfel de client însemna câștig. Bea fără măsură și nu întreba cât costă. Putea să-l încarce oricât la notă. Acum, părăsitul din fața lui îl privea fix. Știa cum să-l ia:

– Domnul dorește să fie servit cu o băutură?

Pentru că în continuare cel care, după ce intrase și venise direct la teigheaua soioasă a barului, nu spunea nimic, a răspuns tot el în locul lui:

– Sigur că vrea! Doar de aia se află aici.

Și i-a turnat într-un pahar mare, de cantină muncitorească, din sticlă groasă, puțin ciobit, tocit de buzele multilor bețivi care sorbiseră din el, o băutură verde. Lângă pahar a așezat cu grijă o farfuriuță cu trei ghemotoace maronii, cumplit mirositoare:

– Știți, regulamentul... Nu servim băutură fără mâncare. Chiftele. Chiftele din pește. Sunt bune.

Generații întregi de părăsiți, care nu fuseseră serviți cu băutură fără mâncare, plățiseră ani la rând de când se deschisese bodega, aceleași obligatorii chiftele din pește, care între timp deveniseră tari și maronii, așa încât dacă vreunul dintre ei chiar voia să se sinucidă, nu mai trebuia să se obosească să ajungă în fața trenului. Mânca o chiftea de-asta și cădea secerat pe loc.

Tot fără nicio vorbă, a azvârlit băutura verde direct în gât. Barmanul a înțeles imediat că părăsitul de azi era diferit de ceilalți. Mai băuse la viața lui. Nu era dintre măscăricii fără calciu, uscățivi și plini de coșuri pe față,

care decid să se sinucidă când îi părăsește prostituata pe care au plătit-o părinții să-i defloreze, disperați să nu se scrântească din cauza onanismului. I-a mai turnat un pahar, de astă dată cu o băutură galbenă, și l-a așezat pe tejghea, tot lângă farfuria cu chiftele pentru sinucigași. Știa din experiență că trebuie să-i tratezi cu toată seriozitatea pe astfel de consumatori. Inclusiv pe începători, pentru că erau atât de surescitați, încât puteau turna în ei kile întregi de alcool și nu dădeau nici măcar semne că s-ar clătina. Ori, interesul era să se îmbete cât mai repede, să nu mai știe de ei, ca să poată fi buzunăriți și încărcăți grav la nota de plată. Iar pentru asta, trebuia să le amestece băuturile. Acum însă, și-a întărit convingerea că avea în față un meseriaș, care a aruncat din nou în fundul gâtului băutura și apoi, privindu-l fix, a tras un urlet cumplit, speriindu-l și făcându-l să se tragă un pas înapoi:

- Nu plecaaa!

Avantajul unor astfel de bodegi este că, aflat în ele, poți să faci ce vrei: să urla, să cânti cântece porcoase, să te piși sub masă, să-i stropești pe ceilalți, fără ca nimeni să se sinchisească. Nici urletul lui, în afară de barmanul pe care îl speriasse pentru că venise brusc după tăcere, nu a fost băgat în seamă de cineva. După aceea, îndemnat de barmanul care îl tot servea, a mai aruncat pe gât alte șapte-opt pahare, cu lichide de diferite culori. După fiecare dintre ele, urla în timp ce îl trântea pe tejghea, cu ochii din ce în ce mai roșii:

- Nu plecaaa!

- Ia vezi, mă, ia caută-l prin buzunare, n-are țigări? Cred că e destul de beat.

Vorbise un individ cu un nas ascuțit și coroiat, ochii mari, rotunzi, duși în fundul capului, și fața tot rotundă. Semăna cu o bufniță. Privindu-i ochii, puteai să juri că vedea foarte bine și noaptea.

- Ce-ai zis, mă, puftină, tu-ți morții mă-tii! Să mă caute prin buzunare?

Pericol! Individul nu era nici pe departe beat și nici atât de năuc încât să nu priceapă ce-i în jurul lui. În plus, deși arăta a intelectual, era înalt cam de doi metri iar sub sacoul bine croit se ghiceau mușchii puternici. După ce dădea pe gât paharul, îl trântea pe tejghea prins într-un pumn mare și greu. Prevăzător, barmanul a luat farfuria cu chifteluțele din pește și a pus-o sub tejghea:

- Dacă nu vă plac, lăsați, nici nu trebuie să le plătiți.

După care a gândit: „Individul trebuie să fie precis medic ortoped. Aștia sunt așa. Trebuie să știe și carte, că așa-i la medicină, dar să fie și solizi, să-ți rupă oasele când te prind în cabinet. Precis l-a părăsit asistenta

cu care făcea de gardă și căreia-i regla de fiecare dată metabolismul. Ce fraier. Ditai doctorul și plânge după o asistentă”.

De lângă individul cu ochii rotunzi a sărit ca ars un bărbat negricios, cu o gură mare și ochi bulbucați, nebărbierit demult, care avea pe el niște haine ponosite, militare, ce păreau că trecuseră prin toate teatrele de război de pe pământ. Alcoolul pe care îl băuse îi dădea curaj să-l înfrunte pe solid:

– Domnule, vă rog să nu-l jigniți pe domnul Cinteză, pentru că dânsul este un artist și pentru noi reprezintă un simbol. Când cântă el la vioară pe peron sau din gură, trag călătorii semnalul de alarmă și opresc trenul ca să-l asculte. A cântat și în corul capelei din gară. De departe era cel mai bun. Dar ticăloșii ăștia care conduc țara în ziua de azi, nu vor să-l primească să dea concurs la Ateneu sau la Conservator. I-ar face praf. Au pilele lor și le e frică de concurență.

A mai dat pe gât câteva pahare, servit slugarnic de barman, fără să-l bage în seamă pe negriciosul care-i vorbise. După fiecare, urla:

– Nu plecaaa!

Apoi i-a aruncat bufniței un pachet de țigări din buzunar:

– Ești viorist? Ești lăutar? Cântă!

– Știți, îmi pare rău, dar vioara nu o iau cu mine decât pe peron, când muncesc. Aici, printre bețivii ăștia, există riscul să se spargă în vreo încăierare. Însă dacă vreți, vă pot servi cu vocea.

– Nu! Dacă n-ai vioara, nu!

După un moment de liniște, care a urmat strigătului: „Nu plecaa!”, nu l-a mai băgat în seamă pe cel cu ochii mari și rotunzi. Deodată, a început să cânte, dând capul pe spate, cu o voce plină, bărbătească, foarte frumoasă:

„Cu mâna stângă ți-am întors spre mine chipul,
Sub cortul adormiților gutui
Și de-aș putea să-mi rup din ochii tăi privirea,
Văzduhul serii mi-ar părea căprui“.

În bodegă, poate pentru prima oară după foarte mult timp, larma bețivilor se stinsese. Se făcuse liniște. Boschetarul cu față de bufniță nu s-a lăsat mai prejos. A venit mai aproape de teighea și a început și el să cânte, cu o impecabilă voce de tenor, nealterată deloc de băutură:

„De-abia plecaseși. Te rugasem ca să pleci,
Te urmăream de-a lungul molatecei poteci

Pân-ai pierit, la capăt, prin trifoi
Nu te-ai uitat o clipă înapoi”

În liniștea nefirească, a rămas cu pumnul strâns pe paharul pe care îl trântise mai devreme pe tejghea. Era mai mult decât uimit, nu numai de vocea vagabondului, ci și de versurile excepționale pe care acesta le știa:

– Bravo, Puftină! Arghezi! De unde o știi? Ai învățat-o la pârnaie? Zi-i mai departe.

Încurajat, boschetarul s-a apropiat și mai mult de el, și a continuat:

„Voiam să pleci, voiam și să rămâi.
Ai ascultat de gândul cel dintâi.
Nu te oprise gândul fără glas.
De ce-ai plecat? De ce-ai mai fi rămas?”

Când s-a lăsat din nou tăcerea, era de-a dreptul încântat:

– Puftină, dacă mai știi și sfârșitul, m-ai spart. Te cinstesc.

Nu-i venea să creadă că auzea această minunăție, în bodega prăpădită. Probabil că omul străzii învățase cântecul sfâșietor de despărțire, așa cum orice gurist de cârciumă învață cântecul de petrecere cel mai la modă și care este cel mai des cerut de către consumatori. Cu siguranță, nu îl cânta pentru prima oară. Ci fiecărui părăsit, eșuat „La bivolul tăvălit”, încercând să-i smulgă ceva de băut sau un bănuț. Oricum, cui îi păsa? Melodia tristă avea întotdeauna efect sigur, ca și acum. Boschetarul a continuat, cu un aer superior:

„Ți-aș fi făcut un semn, după plecare,
Dar ce-i un semn din umbră-n depărtare?”

După care i s-a adresat:

– Să știi, domnule, că nu am făcut pușcărie. Dacă ești zdrențăros, dacă stai și bei într-o bodegă sordidă ca asta, nu înseamnă neapărat că ești și pușcăriaș. Deși printre noi există și asemenea exemplare.

Și-l arată cu capul pe un individ mai degrabă scund, dar îndesat și cu brațele groase, musculoase, care arăta ca un bulldog.

– Are și un tatuaj din pârnaie. Dar habar nu are ce înseamnă. Și l-a făcut ca prostu’, că așa își făceau toți.

Parcă pentru a-i confirma spusele, cel care aducea cu un bulldog a răs tâmp, după care a arătat mâna cu tatuajul. Nimic spectaculos. Niște puncte mici, ca niște negi, între degetul mare și arătător.

Căzut și mai rău în depresie, după ce a ascultat cântecul și versurile sublime, s-a întors către teighea:

– Toarnă cârciumar. Dă-i și lui Puftină o sticlă. Ba nu, două. De unde le știi, mă, cântecele astea? Și mai ales versurile?

– Am fost și noi măcar o dată îndrăgostiți, domnule. Chiar dacă acum nu pare. Îndrăgostiți, fericiți și apoi părăsiți. Ca să iubești, dar mai ales să suferi până la durere fizică pentru iubirea ta, nu trebuie să fii nici bogat, nici bine îmbrăcat. E suficient să ai suflet, ca să fii îndrăgostit. Iar pentru asta, nu-ți trebuie nici conturi în bănci, nici haine de lux.

A lăsat ochii în pahar și nu a mai spus nimic. Îi părea rău că îl jignise pe cântărețul cu vocea atât de frumoasă. A continuat să bea îndârjit. Parcă voia să se pedepsească. Târziu, spre dimineață, s-a prăbușit grămadă de pe scaunul de la bar peste alți doi consumatori care beau lângă el, pe care i-a făcut una cu rumegușul de pe jos. Abia atunci bețivii din cârciumă au putut să-l caute ca lumea prin buzunare. Avea bani la el. Responsabilul bodegii și-a luat partea, iar ceilalți au început să se certe pe ce mai rămăsese. Boschetarul cu ochii rotunzi, pretindea mai mult, pentru că îi și cântase. Ceilalți spuneau că deja și-a luat plata pentru cântare: pachetul de țigări și cele două sticle de băutură. Negriciosul care-i luase apărarea râdea și se clătina pe picioare:

– Ai auzit, mă, cum ți-a zis? Puftină! Nu bufniță. Atâta era de matol, că nici bufniță nu putea să spună. Da' ce târziu s-a prăbușit. Ce-i drept, te-a ghicit. Semeni tare cu o bufniță. Așa o să-ți spunem de-acum. Puftină.

Sacoul croit elegant, cu care era îmbrăcat, i-a venit destul de bine unui client mai corpulent, roșcovan, cu mustață pe oală și perciuni, care l-a probat în grabă. Doar mânecile îi erau puțin cam lungi. Pantalonii călcați la dungă nu veneau pe nimeni. Toți erau slabi, uscați, și orice încercare de a-i strâmta, nu ar fi dus la nimic bun, așa că i-a luat tot roșcovanul, singurul căruia i se potriveau cât de cât. Trebuia să-i mai strâmteze puțin în tur și să-i scurteze la craci. Căutând prin buzunarele de la piept, noul proprietar al hainelor a dat peste un pașaport, de pe care a silabisit:

– Ale..xa...ndru Dun...ăre. Dunăre. Ce nume. De apă. Ia uite, săracu'. Azi e ziua lui de naștere. Împlinește cincizeci de ani. Lângă pașaport era și o legitimație îmbrăcată în piele neagră, pe care scria mare, cu litere aurii: PRESA. Au amuțit! Grasul cu perciuni a desfăcut legitimația cu mâini

tremurânde. Înăuntru avea o fotografie. Era poza celui care zăcea acum dezbrăcat, prăbușit lângă tejghea. Sub ea scria clar, cu litere mari, de tipar, „ZIARIST”, iar ceva mai jos, numele celei mai puternice publicații din țară. Au înlemnit cu toții. Barmanul a început să țipe la boschetari că să-i dea hainele înapoi, că ăsta nu e ca ălalți, părăsit, venit spre gară să se îmbete și să se sinucidă, că e vrăjeală, a venit acolo dinadins ca să-l nenorocească, să scrie despre el în ziar și să-l bage la pușcărie. A azvârlit chiftelele puturoase pe geam și i-a scos pe toți afară, inclusiv pe bărbatul solid întins pe rumegușul de pe jos, care acum rămăsese în cămașă, chiloți și ciorapi. L-au cărat cu toții, că era foarte greu, și l-au lăsat binișor pe trotuar, cât mai departe de cârciumă. Au decis apoi ca să nu mai apară câteva zile prin gară, că poate vine pe acolo după ei și-i recunoaște. Negriciosul slab a avut însă altă idee:

– Cum să nu mai călcăm prin gară, că noi de aici mâncăm. Vreți să murim de foame? Am alt plan. Mai bine-l urcăm într-un tren care pleacă și scăpăm de el. Să-l ducă în paru zări și să-l întoarcă când l-oi chema eu. Au recunoscut că planul negriciosului era mult mai bun și așa au făcut. L-au azvârlit pe podeaua ultimului vagon al unui tren de noapte tras la peron. Habar nu aveau în ce direcție merge. Au pândit până ce garnitura s-a pierdut în întuneric, să fie siguri că nu se trezește cumva și coboară sau îl dă cineva jos. Apoi au plecat liniștiți. Scăpaseră!

Când a reușit să-și deschidă ochii, în jur era un pic de lumină tulburie. Începuseră să apară zorii. Îl durea îngrozitor capul, dar nu-și mai amintea de ce. A văzut în față, printre niște gratii, câteva rânduri de cruci. Un cimitir. S-a apucat de gratii cu nădejde, ca și cum voia să fie sigur că nu-l smulge nimeni de acolo. Murise?!

Întâmplarea a doua

– Am murit?!

Se culcase, ca de obicei, alături de ceilalți trei gropari cu care împărțea chilia din spatele porților cimitirului, respectând ritualul din fiecare seară. Netezise teancul de ziare de pe jos, care îi țineau loc de așternut, mai trăsese două-trei guri din rachiul primit de pomană în acea zi, după care se întinsese cu stânga sub cap să doarmă. În mână cealaltă, ținea clondirul cu restul de băutură păstrată pentru dimineață, cu degetele strânse pe el, să nu-i dispară peste noapte. Măsurile de precauție erau un efort nefolositor, pentru că niciodată, din chilie nu se furase nimic. Nici măcar băutura. Cine căpăta, le dădea și celorlalți, ca într-o frăție a alcoolului. Adormise în poveștile lui Brotac, despre mahării din oraș, pe care se lăuda că-i cunoscuse. Chefuise cu ei pe la mese domnești, cu lăutari, iar acum îi băga în pământ unul câte unul. Desigur că poveștile pe care le spunea Brotac erau inventate. Pentru simplul motiv că n-ar fi avut cum să stea domnii aceia, îngropați cu pompă în sicire costisitoare, la masă cu el, un prăpădit. Acum, glasul lui Brotac se stingea încet, lăsând loc somnului îmbibat în băutură.

Deodată, o lumină foarte puternică și albă, i-a perforat ochii adormiți. Ce se întâmpla? Murise! Acum se înălța la cer? Auzise peste zi, la parastasul la care căpătase clondirul cu băutură, două bătrâne ciudate, care aduceau cu niște sperietori, spunând că pomenitul, al cărui nume era scris din zahăr pe colivă, ca pe un tort de aniversare, de fapt nu murise, ci plecase în sus, pe un tunel de lumină, către un loc mai bun. Îi împărtășise imediat și lui Chirpic, împreună cu care săpase groapa, ceea ce auzise. Acesta i-a răspuns zeflemitor, cu vocea lui plină, de tenor:

– Ce tunel, mă Basamace? Ce lumină? Aiureli! Te iei după scrântitele alea? Am mai auzit și eu prostia asta. Cică, luminița de la capătul tunelului. Ascultă-mă pe mine. Pentru ăștia ca noi, nu există decât bezna de la capătul tunelului. Tunelul de la capătul tunelului, care dă tot în alt tunel. Adică tunelul tunelului, tunelului... Adică, nimic. Eu cred în altă vorbă. Când mori, rămâi cu ce-ai băgat în gură, și-ai tras pe măciucă. Acuma, s-ar putea

ca între alea trase pe calapod, să fie și vreuna, Luminița. Dar atât. Altă luminiță, nu-i!

Acum vedea că nu era chiar așa. Lumina care i se înfigea violent în ochii încă închiși, străpungându-i pleoapele, venea să îl contrazică pe Chirpic, cu Luminița lui trasă pe calapod cu tot. Uite că și ei, amărății cei mai de jos, puteau călca pe acel tunel, care nu dădea în alt tunel, și apoi în altul, și o ținea așa tot într-o beznă, cum credea Chirpic. Uite că și pentru ei, la capăt era lumina. Ba chiar foarte aproape și foarte orbitoare. Deși cu o seară înainte nu dăduse niciun semn de boală sau ceva, uite că totuși murise și plecase spre Lumină, așa cum spusese babele de la parastas. Cear mai fi vrut să-i spună îngrămăditului de Chirpic că și lui, ei bine, chiar și lui, deși era un amărât, Lumina vie i se arăta acum la capătul tunelului. La fel ca și celui la înmormântarea căruia vorbeau cele două sperietori, și care precis fusese un ștab mare, pentru că parastasul fusese îmbelșugat, iar lumea îmbrăcată cu haine bune.

Imediat, s-a auzit o voce tunătoare. Poate că era chiar Dumnezeu, prezidând Judecata de Apoi:

– Pofțiți pe aici, domnilor ziarști!

La auzul acestor cuvinte, l-a cuprins puțin dezamăgirea. Chirpic, măcar și pe jumătate, avusese totuși dreptate. S-a gândit: „La dracu', Doamne iartă-mă, dacă ești, dar și aici sunt unii care poftesc, și alții care sunt pofțiți? Tot ca pe lumea asta?”

Până la urmă s-a trezit! Sau, mai corect, a fost trezit. Și-a revenit destul de repede din mahmureală. Nu era deloc la Judecata de Apoi, ci tot în chilia din spatele porților cimitirului. Nici nu plecase pe niciun tunel în sus. Nici Lumina nu era aceea vie, izbăvitoare, cu care ar fi trebuit să se termine tunelul, despre care Chirpic spunea că nu există. Avea dreptate. În ochii pe care abia îi deschisese, și-a dat seama că i se înfipsese adânc și dureros, lumina unei banale lanterne. Și pentru ca toată revelația lui să dispară pe de-a-ntregul, lumina se continua în partea de jos cu niște pantaloni de uniformă, băgați în niște foarte pământeni bocanci militărești. Imediat, s-au pornit din întunericul chiliei niște fulgere albe și mai multe fascicule de lumină au prins să se agite prin încăperea strămtă. Acum era sigur că nu murise! Dimpotrivă, era cât se poate de treaz. A înțeles destul de repede că nu trăise nimic paranormal, ci era doar o trezire brutală din somnul îmbibat cu alcool. Afară de glasurile de bărbați care se amestecau, auzea și ceva ciripit de femei. De femei tinere. Poate primele glasuri de femei care au răsunat vreodată între pereții tivți cu igrasie ai chiliei sordide în care

dormeau ei, cei patru gropari pe care îi avea cimitirul. Imediat, a simțit o durere năpraznică în coaste. Unul dintre bocancii grei din josul lanternei pe care o avea în ochi, îl lovise cu o mișcare scurtă și precisă:

– Mișcă sus, mă jegosule!

Ceilalți trei tovarăși ai lui erau deja în picioare, aliniați ca pentru o revistă de front. S-a ridicat repede, ca să nu mai capete încă un bocanc în coaste și s-a alăturat lor.

Vocea din spatele lanternei a tunat din nou:

– Mă, ați văzut ceva suspect pe aici? Ați auzit ceva suspect în noaptea asta? Între voi, e careva satanist?

Nu a răspuns niciunul. Ce să răspundă? Că adică cum sataniști? Și ce să vadă sau să audă? Se culcaseră toți patru beți morți, ca în fiecare seară, și dormiseră somn fără vise, pe când Brotac nici nu apucase să spună zece cuvinte din poveștile lui. După aia fuseseră treziți atât de brutal. Mulțumită parcă de tăcerea lor, vocea din spatele lanternei s-a auzit din nou, mult mai calmă:

– Vedeți, nici aici nu e nimic suspect. Și nici sataniști nu sunt, deși a trecut deja bine de miezul nopții.

Lumina i-a fost luată din ochi și și-a dat seama că în dosul ei, cel care vorbise era un bărbat de statură medie, îmbrăcat într-o uniformă militară de culoare albastră. Militarul s-a întors și a dat să iasă, când glasul unei tinere fete, care își ținea la nas o batistă pentru a stăvili mirosul din încăpere, l-a oprit:

– Dar astea, astea ce sunt, domnule locotenent?

Fata dăduse de-o parte tijele subțiri de oțetari care crescuseră timid prin crăpăturile de la încheietura pardoselii. Pe perete, cam la înălțimea ochilor unui om, cineva scrijelise o virgulă mare, un triunghi cu laturile egale și trei litere: Y O D. Puțin mai în dreapta, era o inimă care dădea să zboare, încadrată de două aripi ca de pasăre. Fascicolele lămpilor montate deasupra obiectivelor camerelor de luat vederi s-au îndreptat imediat către acel perete, iar blițurile aparatelor foto au prins să fulgere în neștire. Lumină ca ziua între pereții soioși. Cei patru gropari continuau să stea aliniați, în poziție de drepti. Ofițerul promise întrebarea direct în moalele caschetei. Se vedea din gesturile repezite pe care începuse să le facă, faptul că era încurcat rău. Privea și el la fel de uimit semnele acelea fără înțeles. Ce să le răspundă? „Iod”. Imediat în minte i-a răsărit școala militară, cu clădirea cazonă, prost întreținută, cu holul ei lung și dormitoarele care puteau a bocanci îndelung folosiți. În capătul dinspre ieșire, era prinsă în perete o cutie albă cu o cruce

roșie pe ușiță. În ea, printre câteva feșe gălbejite și două-trei seringi de unică folosință expirate, era și o sticlă cu eticheta: „Iod”. Știa foarte bine că din trusa de prim-ajutor se puteau bea „Carmolul”, frectia „Diana”, chiar și spirtul, dacă era tras prin pâine, să-i dispară colorantul albastru. Dar iodul, niciodată. Atunci? Ce mă-sa să caute iodul în chilia bețivilor ăstora? Dar cel mai tare îl încurca inima încadrată de cele două aripi desfăcute. Văzuse o groază de inimi scrijelite prin te miri ce locuri. Odată chiar, când luaseră repaus în timpul unui marș prin pădure, cioplise și el una, cu baioneta pe un copac, cu gândul la o fată căreia nu apucase să-i spună că o iubește, înainte de a se înmormânta pentru câțiva ani, în școala de ofițeri: „Gearvinia + Ginel = Love”. Dar niciuna dintre inimile întâlnite până acum, scrijelite în grabă pe copaci sau desenate frumos pe pereți, nu avea aripi. Cel mult erau străpunse de o săgeată. La unele, din rană curgeau câteva picături de sânge. Inimă - iubire, sau inimă - tristețe, inimă - despărțire, sau chiar inimă - suferință, asta înțelegea. Dar inima de pe perete semăna cu emblema de la căile ferate, numai că aceea avea între aripile desfăcute o roată de tren, nicidecum o inimă. Adică, deplasare rapidă cu trenul. Aripi, egal rapid. Dar inima? Și deodată s-a luminat: „Inima înseamnă și sănătate. Iar aripile, zbor. Zbor pentru sănătate. Asta trebuie să fie! „Aviasan!” „Ambulanța aeriană.” În momentul următor însă, entuziasmul acestei logici salvatoare i-a pierit. Ce să caute emblema „Aviasanului”, pe peretele unei chilii din spatele porților unui cimitir? Prin apropiere nu era nici un aeroport. Mai încurcat ca la început, ofițerul a tunat o explicație simplă, ca o ușurare:

- Dracu'! Dracu', ce să fie altceva? Nu pe dracu' îl căutăm? Uite că i-am găsit iscăliturile.

După care, ca să scape cu totul din încurcătură, s-a întors din nou către cei patru gropari, care stăteau în continuare aliniați, căutând o explicație de la ei:

- Voi ați făcut asta pe perete, mă?!

Deodată, disciplina militară care-i aliniase fără voia lor, dictată de vederea uniformei, s-a destrămat ca și când n-ar fi existat nicio clipă. Basamac, înfipt în pardoseala de piatră cu picioarele desfăcute, ca în filmele cu bătăi, a răspuns calm:

- Aaa. De ce nu spuneți așa? Îl căutați de dracu'? Ei bine, avem, dar nu-l ținem acolo, pe perete. Iar aia nu este iscălitura lui. Nu vă luați după domnul ofițer, că bag de seamă că iar au început să scoată ăștia la școlile militare, numai promoții de tâmpiți.